

Medzinárodný bestseller

Obnažená

1. ČASŤ SÉRIE CROSSFIRE

O mužovi, ktorý ma
úplne ovládol...

SYLVIA DAYOVÁ

Obnažená

Obnažená

SYLVIA DAYOVÁ

FORTUNA

Original title: Sylvia Day: BARED TO YOU
Copyright © 2012 by Sylvia Day
Cover design by Sarah Oberrender, cover art: Shutterstock,
cover photograph by Edwin Tse, art direction by George Long
Published by The Berkley Publishing Group,
a member of Penguin Group (USA).

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2012
Translation © Elena Mrázová, 2012

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Magdaléna Havlíková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-057-3

*Venujem Dr. Davidovi Allenovi Goodwinovi
z bezhraničnej lásky a vďačnosti. Ďakujem, Dave.
Zachránil si mi život.*

POĎAKOVANIE

Nesmierne si vážim svoju redaktorku Cindy Hwangovú, ktorá na mňa pozitívne vplývala počas celého procesu tvorby a odovzdávania tejto série z mojich do jej rúk. Veľmi chcela, aby tento príbeh vyšiel, bojovala oň ako levica a ja som jej za to vďačná. Ďakujem, Cindy!

Slová sotva vystihnú zásluhy Kimberly Whalenovej, ktorá okolo seba šíri energiu a zápal. Znovu a znovu prekonávala všetky moje očakávania, takže som mohla zakaždým s úľavou a natešene povedať: „Chodte do toho!“ Ďakujem, Kim, boli ste presne tým, čo som potrebovala.

Za Cindy a Kim stoja dynamické tímy ľudí v Berkley a v Trident Media Group. Série *Crossfire* dostala od každého oddelenia a každej úrovne rozhodovania takú podporu, v akú som ani nedúfala. Som za to nekonečne vďačná.

Moja najhlbšia vďaka patrí mojej redaktorky Hilary Saresovej, ktorá sa chytila tohto námetu a donútila ma, aby som ho rozpracovala. Alebo, ak mám priznať, dokopala ma k tomu. Nemilosrdne ma kritizovala, zavrhlala všetky moje skratky a jednoduché riešenia, takže mi nezostalo nič iné, ako poriadne

zabrať. Vďaka nej je táto kniha oveľa lepšia. *Hilary, bez Teba by tento román nebol taký, aký je. Veľmi, veľmi Ti ďakujem!*

Ďakujem aj Marthe Trachtenbergovej, hviezde medzi korektormi, a Victorii Colottovej, grafickej dizajnérke. Obe si dali prácu s textom, ktorý som pôvodne vydala svojpomocne.

Tera Kleinfelterová si prečítala prvú polovicu rukopisu a povedala mi, že ju to veľmi bavilo. *Ďakujem, Tera!*

Ďakujem E. L. Jamesovej za to, že napísala príbeh, ktorý očaril čitateľky a vytvoril dopyt po tomto žánri. Super výkon!

Ďakujem Kati Brownovej, Jane Litteovej, Angele Jamesovej, Maryse Blackovej, Elizabeth Murachovej, Karle Parksovej, Gitte Dohertyovej, Jenny Aspinallovej... Je tak veľa tých, ktorí mi pomohli dostať *Obnaženú* k ďalším zvedavým očiам a šírili o nej samé chvály! Ak som náhodou vynechala vaše meno, vedzte, že je zapísané v mojom srdci. Veľmi vám všetkým ďakujem!

Písala som aj pre dievčatá, ktoré sa počas dospievania ocitli v škole pre problémových tínedžerov Cross Creek. *Nech sa vám splnia všetky vaše sny. Zaslúžite si to.*

Nesmiem zabudnúť na Alistaira a Jessicu z mojej knihy *Seven Years to Sin*, ktorí ma inšpirovali k napísaniu príbehu Gideona a Evy. Veľmi sa teším, že inšpirácia na rozdiel od blesku občas zasiahne dvakrát to isté miesto.

1

„**M**ALI BY SME to ísť osláviť do baru.“
Dôrazná výzva môjho spolubývajúceho ma neprekvapila. Cary Taylor si dôvody na oslavu nachádzal všade a za každých okolností. Považovala som to za súčasť jeho šarmu. „Prepiť noc pred nástupom do novej práce je určite zlý nápad.“

„No tak, Eva!“ Cary sedel na dlážke našej novej obývačky medzi poltuctom škatúl s hnutelným majetkom, ktorý sme tam presťahovali, a sústreďoval na mňa svoj očarujúci úsmev. Už niekoľko dní sme sa venovali vybaľovaniu, ale na jeho výzore sa to nepodpísalo. Cary, štíhly brunet so zelenými očami, zvyčajne vyzeral stopercentne a ani ten deň nebol výnimkou. Mohla by som mu to závidieť, ťažko však závidíte niekomu, kto je vášmu srdcu najdrahší a najbližší.

„Netvrdím, že máš piť do rána,“ nástojil. „Daj si len zo dva poháre vína. Spolu stihneme šťastnú hodinku a do ôsmej môžeme byť doma.“

„Neviem, či sa dovtedy vrátim.“ Ukázala som na voľné tepláky a tesné tričko. „Stopnem si cestu do práce a potom švihám do posilňovne.“

„Kráčaj rýchlo a posilňuj ešte rýchlejšie.“ Caryho dokonale spýtavo zdvihnuté obočie ma rozosmialo. Fakt čakám, že sa každú chvíľu objaví na bilbordoch a obálkach módnych časopisov. Má na to super tvár – pristane mu akýkoľvek výraz.

„Nepôjdeme radšej zajtra po práci?“ navrhla som riešenie. „Ak prežijem prvý deň, budem mať čo zapíjať.“

„Platí. A ja pokrstím novú kuchyňu. Uvarím večeru.“

„Hm...“ Cary varil šialene rád, ale nie ktovieako. „Super.“

Odfúkol si z tváre pramienok vlasov a venoval mi ďalší úsmev. „Máme kuchyňu, kvôli akej by väčšina šéfkuchárov vraždila. V takej sa nedá nič pokaziť.“

Nuž, uvidíme. Zamávala som mu a odišla som, len aby sme nemuseli rozbiehať rozhovor o varení. Výťahom som sa zviezla na prízemie a usmiala som sa na vrátnika, ktorý ma s prehnaným úklonom vypustil na ulicu.

Len čo som sa ocitla vonku, vrhli sa na mňa vône a zvuky Manhattanu. Vyzývali ma, aby som to tam preskúmala. Doneďávna som bývala v San Diegu a to nebolo iba na druhom konci Spojených štátov, ale akoby v inom svete. Dve metropoly – jedna nekonečne pokojná a zmyselne ležérna, druhá prekypujúca životom a búrlivou energiou. Snívala som, že raz budem bývať v brooklynskom činžiaku s požiarnym schodiskom, no keďže som dobrá dcéra, napokon som sa ocitla v lepšej štvrti – v Upper East Side. Nebyť Caryho spoločnosti, v rozľahlom byte, ktorý stál mesačne viac, než väčšina ľudí zarobí za rok, by ma asi zožrala samota.

Vrátnik nadvihol klobúk. „Dobrá večer, slečna Tramellová. Budete dnes potrebovať taxík?“

„Vďaka, Paul, netreba.“ Pohojdala som sa na oblých podrážkach bežeckých topánok. „Pôjdem peši.“

Usmial sa. „Ochladilo sa, takže to bude asi príjemné.“

„Už mi radili, aby som si vychutnala jún, pretože neskôr udrú príšerné horúčavy.“

„To je dobrá rada, slečna Trammelová.“

Vystúpila som spod modernej sklenej strechy, ktorá kryla vchod a vôbec sa nehodila k veku tejto ani susedných budov. Moja ulica, lemovaná stromami, ponúkala relatívny pokoj, ktorý kontrastoval s hukotom premávky na Broadwayi. Dúfala som, že sa tam jedného dňa bez ťažkostí zaradím, zatiaľ som si však pripadala ako obyčajná votrelkyňa, čo sa prezliekla za Newyorčanku. Mala som správnu adresu a mala som aj prácu, no stále som sa obávala metra a málokedy som si dokázala zohnať taxík. Ovládala som sa, aby som na uliciach na všetko nevyvažovala oči, ale išlo mi to ťažko. Všade bolo toľko nového a toľko vecí, z ktorých sa mohli vykľuť parádne zážitky!

Zmyslové vnemy ma takmer prevälcovali – zápach výfukov sa miešal s vôňou jedla, ktoré predávali v mobilných stánkoch, vykrikovanie predavačov sa prelínalo s produkciou pouličných muzikantov, k tomu úchvatná paleta rás, štýlov a prízvukov, v pozadí architektonické divy sveta... A autá! Kristepane! Nekonечný prúd áut, ktoré si takmer vyliezali na nárazníky, také niečo som nikde inde nevidela.

Do toho prúdu sa každú chvíľu pokúšala zaradiť sanitka, policajné alebo hasičské auto, ktoré si vynucovali pozornosť elektronickým zavýjaním sirén. Mňa, novicku, ohromovali ešte aj mohutné smetiarske autá, ktorým sa akosi darilo obracať sa v užutkových jednosmerkách, či kuriéri na bicykloch, čo kľučkovali medzi vraždennými nárazníkmi a ešte vražednejšími termínmi dodania.

Skutoční Newyorčania sa v tom chaose pohybovali ako ryby vo vode, lásku k svojmu mestu nosili ako svoju druhú kožu. Paru, čo sa kúdlila z kanálov a vetracích šacht na chodníkoch, nevnímali romanticky ako ja, ani nežmurkli, keď im pod nohami zavibrovala dlažba, pretože dole rachotilo metro, zato ja som sa

vedľa nich usmievala od ucha k uchu a mrvila prstami na nohách. Pre mňa bol New York ako nový ľúbostný vzťah. Bola som naivne zaľúbená a bolo to na mne vidieť.

Presne preto som sa teraz musela tváriť, akoby mi na ničom extra nezáležalo. Mierila som totiž k budove, kde som mala začať pracovať. Hrialo ma vedomie, že aspoň prácu som si našla podľa svojho vkusu. Chcela som si zarábať vlastnými schopnosťami a začať od piky. A tak som mala na druhý deň ráno nastúpiť na miesto asistentky Marka Garrityho vo firme Waters Field & Leaman, ktorá bola jednou z popredných reklamných agentúr v Spojených štátoch amerických. Môj nevlastný otec, finančný magnát Richard Stanton, sa rozčúlil, keď som tú prácu prijala, a vyhlásil, že keby som nebola príliš hrdá, mohla by som pracovať pre jeho priateľa a využívať všetky pozitíva, aké vyplývajú z dobrých známostí.

„Si presne taká zaťatá ako tvoj otec,“ šomral. „Ten bude do smrti z policajného platu splácať všetky tvoje študentské pôžičky.“

Jasné. Ten spor medzi nimi nebol nový a môj otec v ňom odmietal ustúpiť. „Nech skapem, ak za vzdelanie mojej dcéry zaplatí niekto iný,“ vyhlásil Victor Reyes, keď dostal ponuku od Stanton. Ja som si jeho stanovisko vážila. Tušila som, že rovnako ho vníma aj Stanton, ale nahlas by to nepriznal. Vlastne som ich chápala oboch, pretože tie pôžičky som pôvodne chcela splácať sama. O to právo som bojovala a boj som prehrala. Pre otca to bola otázka cti. Moja matka si ho odmietla vziať, no on sa nikdy nevzdal odhodlania byť mojím otcom a robiť všetko, čo sa od otca očakáva.

Načo sú však dobré staré trápenia? Zahnala som tie myšlienky a sústredila som sa na to, ako sa čo najskôr dopraviť do práce. Tú krátku cestu peši som si náročky naplánovala na rušnú pondelkovú hodinu, a tak som sa potešila, keď ma nohy o necelú polhodinu doniesli k vežiaku Crossfire, kde sídlila firma Waters Field & Leaman.

Zaklonila som hlavu a zadívala som sa na stúpajúcu priamku muriva, čo sa týčila k úzkemu pásiku oblohy. Crossfire bola pôsobivá budova zakončená jagavým zažiarovým hrotom, ktorý doslova prebodával oblohu. Z pohovorov som vedela, že interiér za ozdobnými otočnými dverami v medenom ráme je rovnako oslnivý, samé zlatisté mramorové dlážky a steny, dole na recepcii pieskovaný hliníkový stôl a turnikety.

Z vnútorného vrecka na nohaviciach som vylovila novučičský zamestnanecký preukaz a ukázala som ho dvom ochrankárom v čiernych oblekoch, ktorí stáli za stolom. Aj tak ma ešte zastavili, nepochybne preto, že som nedodrжала firemné štandardy obliekania, no vzápätí ma pustili ďalej. Vedela som, že keď sa výťahom vyveziem na dvadsiate poschodie, zostane mi dosť času na obchôdzku od dverí k dverám. Bod pre mňa.

Keď som kráčala k radu výťahových dverí, akási útla vypaľovaná bruneta si zrazu zachytila kabelku na turnikete. Kabelka sa prevrátila a na dlážku sa vysypala celá lavína mincí. Pršali na mramor, veselo sa kotúľali, ľudia sa im vyhýbali a pokúšali sa tváriť, že nič nevidia. Súcit ma prinútil skrčiť sa k dlážke a pomôcť tej smoliarke. So mnou zbieral drobné aj jeden ochrankár.

„Ďakujem,“ povedala bruneta a uštvane sa na mňa usmiala.

Ja som jej úsmev vrátila. „Nemáte za čo, aj mne sa to už stalo.“

Práve som si čupla a siahla po niklák, ktorý ležal neďaleko vchodu, keď som narazila na pár luxusných čiernych pánskych topánok, ktorých sa dotýkali čierne oblekové nohavice na mieru. Vyčkala som, či muž uhne, a keď to neurobil, zaklonila som hlavu, aby som mu videla do tváre. Kvalitný oblek s vestou mal niečo do seba, ale najmä mal niečo v sebe – vysoké a svalnaté, ale štíhle telo, áno, to bola tá pravá senzácia. No hoci bola tá mužná telesnosť príťažlivá, až keď moje oči doputovali k tvári, dostala moja hrdosť knockaut.

Bomba. Jednoducho bomba.

Sadol si na elegantnú pohovku, ktorá stála predou mnou. Keď sa tá exkluzívna mužská krása ocitla presne na úrovni mojich očí, dokázala som už len civieť. Ako omráčená.

A potom sa medzi nami niečo stalo.

Opätoval mi pohľad. A zmenil sa. Akoby sa mu z očí odsunula ochranná vrstva a odhalila pálčivú silu vôle, ktorá mi vyrazila dych. Ten silný magnetizmus, ktorý z neho vyžaroval, sa stupňoval a zanechával na mne takmer viditeľný odtlačok neústupčivej, pulzujúcej moci.

Reagovala som čisto inštinktívne. Cúvla som. A padla som na zadok.

Lakte mi narazili na mramorovú dlážku a poriadne ma zabolili, to som si však sotva všimla. Stále som totiž nedokázala odtrhnúť pohľad od muža, ktorý sa ocitol predou mnou. Vlasý čierne ako havranie perie lemovali mimoriadne krásnu tvár. Lícne kosti, ktoré by uchvátili každého sochára, energické ústa, nos rovný ako čepeľ antického meča a k tomu tmavomodré oči – to všetko mu dodávalo nespútanú krásu. Mierne prižmúril oči, inak mu z tváre kričala ľahostajnosť.

Mal čierny oblek aj čiernu košeľu, zato farba viazanky presne zodpovedala jeho žiarivým dúhovkám. Boli to bystré oči, ktoré zrejme vedeli každého ihneď zhodnotiť, a tentoraz sa zavrtali do mňa. Srdce sa mi rozbúchalo a pery sa mi pootvorili, aby vpustili do pľúc viac kyslíka. Ten muž hriechne dobre voňal. Nie kölnskou. Možno nejakým telovým šampónom. Alebo vlasovým? Nech to už bolo čokoľvek, odrazu sa mi zbiehali slinky, akoby som mala na niečo chuť. Naňho...

Vystrel ku mne ruku, spod rukáva sa mu vysunula manžeta s ónyxovými gombíkmi a odhalila hodinky, ktoré museli stáť celý majetok.

Roztrasene som vydýchla a vložila som mu ruku do dlane. Zovrel mi ju a môj pulz prelomil nový rýchlostný rekord. Električský šok z jeho dotyku mi postavil vlasy na šiji do pozoru. Chvilu

sa nehýbal, len sa mračil a malá vráska pretínala dokonale hladký priestor medzi jeho arogantne klenutými obrvami.

„Nestalo sa vám nič?“

Hovoril kultivovaným zvučným hlasom, ale ten hlas mal zastretý nádych, ktorý mi rozvibroval všetky vnútornosti. Okamžite som pomyslela na sex. Na vynikajúci sex. Chvíľu som mala dojem, že ten hlas by ma dokázal priviesť k orgazmu, stačilo by, keby so mnou dostatočne dlho hovoril.

Vyschli mi pery a musela som si ich obližnúť. „Nič mi nie je,“ hlesla som.

S úspornou gráciou sa postavil a vytiahol ma na nohy. Stále sme si pozerali do očí, pretože som, priznávam, nedokázala odvrátiť pohľad. Bol mladší, než som spočiatku odhadovala. Tipovala som mu menej ako tridsať rokov, ale mal oči svetáka. Ostré a inteligentné.

Niečo ma k nemu priťahovalo, akoby som mala okolo pása omotané lano a on ho pomaly, neúprosne ťahal.

Zažmurkala som, prebrala som sa z omámenia a pustila som jeho ruku. Nebol len krásny. Bol... omamný. Ten typ chlapa, ktorému by žena najradšej roztrhla košeľu, nech gombíky letia do diaľav a spolu s nimi zmiznú aj jej zábrany. Pozerala som naňho, na ten civilizovaný, úplne veľkomestský a nepredstaviteľne drahý oblek, a dokázala som myslieť len na primitívne, pudoové, animálne párenie.

Zohol sa a zdvihol z dlážky preukaz, ktorý som nevedomky pustila. Až vtedy som sa oslobodila od toho provokatívneho pohľadu. A mozog sa mi vrátil do aspoň čiastočne funkčného režimu.

Naštvalo ma, že sa trasiem ako nejaká chudera, kým on predvádza absolútnu sebaistotu. A prečo sa tak trasiem? Lebo ma očaril, bodaj ho!

Pozrel na mňa zdola a tá jeho poloha – takmer mi kľačal pri nohách – znovu posunula rovnováhu. Dvíhal sa, ale pevne mi

pozeral do očí. „Určite sa vám nič nestalo? Mali by ste si na chvíľu sadnúť.“

Rozhorela sa mi tvár. No super, spravila som zo seba totálne nemehlo pred najsebaistejším a najelegantnejším mužom, akého som kedy stretla. „Vďaka, netreba. Len som stratila rovnováhu.“

Pozrela som bokom a zazrela som ženu, ktorej som pred chvíľou pomáhala riešiť kabelkovú katastrofu. Zadažovala ochranárskovi, potom sa otočila ku mne a začala sa výrečne ospravedlňovať. Ja som jej podala za hrst drobných, ktoré sa mi podarilo zozbierať, ale ona už zazrela poloboha v obleku a, ako inak, okamžite na mňa zabudla. Po chvíli som sa nahla k jej kabelke a vysypala som mince tam. A riskovala som ešte jeden pohľad na toho muža – pozeral na mňa, hoci bruneta mu ďakovala. Áno, jemu! Nie mne, hoci som jej pomohla ja!

„Smiem si vziať preukaz?“ opýtala som sa trochu znechutene.

Vystrel ku mne ruku. Usilovala som sa prevziať kartu bez toho, aby som sa dotkla jeho prstov, no tie sa, asi náročky, dotkli mojich. Opäť mnou otriasol elektrický výboj.

„Ďakujem,“ zamrmľala som, obišla som ho a cez otáčavé dveře som vyšla na ulicu. Na chodníku som zastala, lačne hltajúc newyorský vzduch plný milióna rozličných ingrediencií, niektorých fajn, iných jedovatých.

Pred budovou parkovalo elegantné čierne esúvéčko bentley a ja som v jeho vyleštených oknách zazrela svoj odraz. Tvár mi stále horela, sivé oči mi neprirodzene svietili. Ten výraz som u seba už videla – v kúpeľňovom zrkadle tesne pred tým, ako som šla do postele s nejakým mužom. Páni! Moja tvár bola očividne pripravená na sex, hoci nemala prečo.

Preboha. Pozbieraj sa, dievča.

Päť minút s pánom Temným a nebezpečným, a už som bola plná nepokojnej energie. Stále som cítila jeho vábenie, tú nevysvetliteľnú túžbu vrátiť sa dnu za ním. Mohla by som si to

odôvodniť tým, že som predsa nezavršila svoju misiu v budove Crossfire. Bolo mi však jasné, že neskôr by som si to vyčítala. Koľkokrát za jeden deň môže baba urobiť zo seba chuderu?

„Stačí,“ zamrmlala som si popod nos. „Ide sa ďalej.“

Ozvali sa klaksóny. Jeden taxík sa totiž zaradil pred druhý len s centimetrovou rezervou a vzápätí sa musel vyhnúť chodcom, ktorí skočili na priechod niekoľko sekúnd pred červenou, takže šofér dupol na brzdy. Nasledovala hádka, príval nadávok a gest, no všetko len tak na pol plynu, bez skutočného hnevu. O niekoľko sekúnd všetci na spor zabudnú, veď je to aj tak len jedna epizódka v seriáli tohto mesta.

Ja som sa zaradila medzi chodcov a vyrazila som do posilňovne. S úsmevom na tvári. *Ach, New York*, pomyslela som si, už za sa pokojná, *fakt si naj...*

Plánovala som zahrievacie kolo na bežeckom páse a potom záver povinnej hodinky na strojoch, ale keď som si všimla, že sa začína kickbox pre začiatočníkov, zamierila som so skupinou ďalších nadšencov tam. Na konci hodiny som sa cítila takmer úplne vo svojej koži. Svaly sa mi chveli, vytúrované presne tým správnym množstvom únavy, a vedela som, že keď si večer ľahnem, zaspím ako drevo.

„Boli ste dobrá.“

Utrela som si pot z tváre osuškou a pozrela som na mladého muža, ktorý ma práve pochválil. Bol to dlháň so štíhlymi svalmi, s oduševnenými hnedými očami a dokonalou pokožkou farby bielej kávy. Jeho závideniahodne husté mihalnice kontrastovali s oholenou hlavou.

„Vďaka.“ Smutne som sa uškrnula. „Vidieť, že som tu prvý raz, však?“

Usmial sa a vystrel ruku. „Som Parker Smith.“

„Eva Tramellová.“

„Máte v sebe prirodzenú hybkosť, Eva. Stačí trochu trénovať, a je z vás smrtiaci stroj. V meste, ako je New York, je sebaobrana nutnosťou.“ Ukázal na nástenku pokrytú vizitkami a letákmi. Odtrhol z farebného papiera perforovaný spodok a podal mi ho. „Už ste počuli o bojovom umení krav maga?“

„Len v jednom filme, kde hrala Jennifer Lopezová.“

„Ja ho vyučujem a rád by som učil aj vás. Toto je adresa mojej internetovej stránky a číslo do telocvične.“

Obdivovala som jeho prístup. Bol priamy, presne ako jeho pohľad, a mal úprimný úsmev. Zišlo mi na um, či ma nebalí, no vyzeral tak uvoľnene, že som si tým nebola istá.

Parker si prekrížil ruky cez prsia a vystavil pekné bicepsy. Mal na sebe čierne tričko bez rukávov a dlhšie šortky. Jeho tenisky Converse vyzerali okopané a spod trička mu vykúkalo tetovanie na krku. „Na internetovej stránke nájdete otváracie hodiny. Príďte, môžete sa len poobzerať a rozhodnúť sa, či by to nebolo pre vás.“

„Určite nad tým považujem.“

„Výborne.“ Podal mi ruku. Jeho stisk bol pevný, sebaistý. „Dúfam, že sa tam uvidíme.“

Keď som sa vrátila domov, byt famózne rozvoniaval a z reproduktorov znel tichý spev Adele o tom, ako naháňa chodníky. Cez otvorený obývací priestor som videla do kuchyne, kde sa Cary pohojďával do rytmu hudby a miešal niečo na sporáku. Na linke stála otvorená fľaša a dva poháre na víno, jeden dopoly plný červeného moku.

„Ahoj, čo varíš?“ zavolala som, keď som sa ocitla bližšie. „Stihnem sa ešte osprchovať?“

Nalial víno do druhého pohára a nacvičeným elegantným pohybom mi ho posunul po raňajkovom pulte. Pri pohľade na tohto muža by nik neuhádol, že v detstve si ho pohadzovala je-

ho matka, závislá od drog, a rozličné pestúnske rodiny. Nasledovala puberta strávená v polepšovaniach a štátnych liečebniach. „Cestoviny s mäsom a omáčkou. So sprchou počkaj, večera je prakticky hotová. Mala si sa fajn?“

„Jasné, až v posilňovni.“ Vytiahla som jednu barovú stoličku z tíkového dreva a sadla som si na ňu. Porozprávala som mu o kickboxe a Parkerovi Smithovi. „Nepôjdeš tam so mnou?“

„Krav maga?“ Cary pokrútil hlavou. „To je extrém. Zostali by mi modriny a čo by bolo s prácou? No pôjdem ako tvoje garde pre prípad, že by bol ten chlap na hlavu.“

Dávala som sa, ako leje do sita cestoviny aj s vriacou vodou. „Na hlavu, vravíš?“

Otec ma naučil odhadovať ľudí, a preto som vedela, že poloboh v obleku veští problémy. Normálni ľudia sa zvyčajne zo zdvorilosti usmievajú, keď niekomu pomôžu, aspoň preto, aby na chvíľu nadviazali puto, ktoré im to uľahčí.

Nuž, ani ja som sa naňho neusmiala.

„Zlatko,“ vyhlásil Cary, keď vyťahoval z kredenca misky, „si sexi, si ohromná. Preto sa mi nepozdáva nijaký chlap, ktorý nemá gule, aby ťa hneď pozval na rande.“

Pokrčila som nosom.

Položil predo mňa misku. Boli v nej maličké cestovinové rúčky zaliate riedkou paradajkovou omáčkou s hrudkami mletej hovädziny s hráškom. „Niečo ťa trápi. Čo to je?“

Hm... Chytila som lyžicu, čo vyčnievala z tej podozrivej masy, a rozhodla som sa jedlo nekomentovať. „Myslím, že som dnes stretla najpríťažlivejšieho chlapa na tejto planéte. Možno najpríťažlivejšieho v celých dejinách ľudstva.“

„Ale? Myslel som si, že to som ja. Hovor!“ Cary zostal na druhej strane pri linke – radšej jedával postojačky.

Až keď si naložil do úst vlastný kulinársky výtvor, nabrala som odvahu ochutnať ho aj ja. „Nie je o čom. Capla som na zadok rovno v hale Crossfiru a on mi pomohol vstať.“

„Vysoký? Nízky? Tmavý? Plavý? Mohutný? Štíhly? A farba očí?“

Zaliala som druhý hlt trochou vína. „Vysoký. Tmavý. Svalnatý, ale štíhly. Modré oči. Podľa oblečenia a doplnkov nechutne bohatý. A šialene sexi. Vieš, aké to je – niektorí super atraktívni chlapi sú твоjim hormónom ľahostajní, a niektorí neatraktívni majú sexepíl. Tento mal všetko.“

V žalúdku sa mi ozval pocit, ktorý som zažila pri dotyku pána Temného a nebezpečného. V pamäti sa mi úplne zreteľne vyjavila jeho úchvatná tvár. Nieкто by mal mužom zakázať takú krásu. Moje mozgové bunky sa z nej ešte stále nespamätali.

Cary sa laktom oprel o linku a nahol sa ku mne, až mu dlhá ofina padla do zelených očí. „A čo bolo potom, keď ti pomohol vstať?“

„Nič,“ pokrčila som plecami.

„Nič?“

„Odišla som.“

„Fakt? Neflirtovala si s ním?“

Dala som si ešte za lyžicu. Napokon to nebolo také zlé. Alebo som bola len vyhladovaná. „Cary, s takými sa neflirtuje.“

„Ha! S každým sa dá flirtovať. Aj šťastne ženatí si kde-tu vy-chutnajú neškodný flirt.“

„Na tomto mužovi nebolo nič neškodné.“

„Aha, myslíš tie typy,“ múdro prikývol Cary. „Zlí chlapi sú zábavní, len si od nich musíš držať odstup.“

Isteže má pravdu – k nohám mu padajú muži aj ženy každého veku, pomyslela som si. No aj tak sa mu zakaždým darí vybrať si najhoršieho partnera. Chodil s cvokmi, čo ho prenasledovali, s takými, čo ho podvádzali, mal milencov, ktorí sa vyhŕážali samovraždou, ak ich opustí, a ďalších, čo mu nepovedali o svojich milencoch... Mal za sebou všetko, čo si dokážete predstaviť.

„Nezdá sa mi, že by sa s ním dalo pobaviť,“ povedala som. „Je príliš nespútaný. No v posteli by ma taká nespútanosť určite očarila.“

„Moja reč! Zabudni na skutočného chlapa, zapamätaj si jeho tvár a použi ju vo svojich erotických predstavách. V nich môže byť dokonalý.“

Radšej by som si ho úplne vyhodila z hlavy, pomyslela som si a zmenila som tému. „Máš zajtra nejaké kastingy?“

„Jasné.“ Cary mi odrecitoval svoj pracovný rozvrh, ktorý zahŕňal fotenie reklamy na džínsy, na samoopaľovacie prípravky, na spodnú bielizeň a kolínsku.

Všetko ostatné som odsunula a sústredila som sa naňho a na jeho úspech. Cary Taylor bol zo dňa na deň žiadanejší, fotografi aj klienti si ho cenili pre jeho povesť profesionála a presného človeka. Bola som naňho hrdá. Vyhrabal sa z dna a stúpал k hviezdám.

Až po večeri som si všimla, že o našu sektorovú pohovku sa opierajú dve veľké ozdobne zabalené škatule.

„Čo je to tam?“

„Aha. Tak to je paráda,“ povedal Cary a prešiel do obývačky.

Hneď som vedela, že to sem poslali Stanton s mojou mamou. Mama potrebovala peniaze k šťastiu a ja som sa tešila, že Stanton, jej tretí manžel, jej plní nielen toto, ale aj mnohé iné priania. Pre mňa by však bolo ľahšie, keby mama akceptovala, že peniaze vnímam celkom inak ako ona. „Čo zasa?“

Objal ma okolo pliec, čo sa mu robilo ľahko, lebo bol o päťnásť centimetrov vyšší. „Nebud' nevďačná. On tvoju mamu miluje. Strašne rád ju rozmaznáva a tvoja mama zasa rada rozmaznáva teba. Hoci ti to nevyhovuje, on to nerobí pre teba. Robí to pre ňu.“

So vzdychnutím som prikývla. „A čo to teda je?“

„Paráda na dobročinnú večeru centra pre ľudské práva, ktorá sa bude konať v sobotu. Pre teba sexi šaty a pre mňa smoking od Brioni. Pretože keď kupuje niečo pre mňa, chce tým potešiť teba. Vie, že keď som s tebou, si tolerantnejšia, lebo ja znášam tvoje mrzuté nálady.“

„Presne tak. Ešteže o tom vie.“

„Prečo by nevedel? Stanton by sa neváľal v peniazoch, keby nebol vševediaci.“ Cary ma chytil za ruku a potiahol ma k pohovke. „Poď sa pozrieť.“

Na druhý deň ráno som cez otáčavé dvere vošla do haly v Crossfiri. Do deviatej zostávalo desať minút. V prvý deň som chcela spraviť čo najlepši dojem, a tak som si obliekla jednoduché puzdrové šaty s čiernymi lodičkami, ktoré som si vo výťahu obula namiesto športových topánok. Plavé vlasy mi Cary vypol do umeleckého uzla v tvare osmičky. Účesy som nezvládala, ale jemu spod rúk vychádzali geniálne elegantné diela. Do uší som si navliekla malé perlové náušničky, ktoré som dostala od otca k promócií, a na zápästie zasa rolexky od Stanton a mojej mamy.

Najskôr som si myslela, že som to s úpravou zovňajšku prehľadávala, no len čo som vošla do haly, pripomenula som si, ako som rachla na zem v športovom oblečení, a bola som rada, že nevyzerám ako tamto nemožné dievčisko. Dvaja ochrankári si asi ani neuvedomili, s kým majú tú česť, keď som im cestou k turniketom ukázala preukaz.

O dvadsať poschodí vyššie som vyšla do vestibulu firmy Waters Field & Leaman. Predo mnou stena z nepriestrelného skla rámovala dvojkrídlové dvere, vstup na recepciu. Recepčná za polmesiacovým stolom zazrela preukaz, ktorý som pritisla ku sklu. Tlačidlom odomkla dvere.

„Ahoj, Megumi,“ pozdravila som ju a obdivne som si obzrela jej tmavočervenú blúzku. Megumi mala predkov z viacerých rás a nepochybne aj z Ázie. Bola veľmi pekná, s tmavými hustými vlasmi ostrihanými na mikádo, vpredu dlhšími, vzadu kratšími. Šikmé oči mala hnedé, pery plné a prirodzene ružové.

„Zdravím, Eva. Mark ešte nedorazil, ale viete, kam máte ísť, však?“

„Isteže.“ Zamávala som jej a vykročila som chodbou vľavo od recepcie. Na konci som znovu zabočila doľava a zastala som pred halou, ktorú rozdelili priečkami na kancelárske boxy. Jeden bol teraz môj a ja som k nemu zamierila.

Do spodnej zásuvky praktického kovového stola som zasunula kabelku a tašku so športovými topánkami. Potom som zapla počítač. Priniesla som si zopár vecí, ktoré mi to tu mali osviežiť. Medzi nimi aj zarámovanú koláž troch fotiek: na jednej som bola ja s Carym na pláži Coronado, na druhej mama so Stantonom na jeho jachte na francúzskej Riviére, na tretej môj otec v policajnom aute v kalifornskom City of Oceanside. Druhou osobnou vecičkou bola farbistá kytička sklených kvietkov, ktorú mi ráno daroval Cary „pre šťastie v prvý deň“. Zasunula som ju za fotografie a cúvla som na kolieskovej stoličke, aby som si obzrela výsledný efekt.

„Dobré ráno, Eva.“

Vstala som, aby som sa pozdravila so šéfom. „Dobré ráno, pán Garrity.“

„Môžete mi hovoriť Mark. Poďte do mojej kancelárie.“

Kráčala som chodbou za ním a znovu som si uvedomila, že môj nový šéf je fešák – žiarivá tmavá pleť, pekne zastrihnutá briadka a rozosmiate hnedé oči. Mark mal hranatú čeľusť a šarmantne krivý úsmev. Bol očividne vo forme a mal sebavedomý krok, ktorý v ľuďoch vyvolával dôveru a rešpekt.

Kývol na dve stoličky pred svojím stolom zo skla a z chrómu. Počkal, kým si sadnem, až potom sa spustil na svoju stoličku Aeron. Na pozadí oblohy a mrakodrapov vyzeral ako stelesnenie schopností a úspechu. V skutočnosti bol iba mladším account manažérom a jeho kancelária vyzerala v porovnaní s hangármi, ktoré obývali riaditelia a exekutívcí, ako kobka. Výhľadu z nej sa však nedalo nič vyčítať.

S úsmevom sa oprel dozadu. „Už ste sa zabývali v novom byte?“

Prekvapilo ma, že si to pamätá, ale zároveň som jeho vnímavosť ocenila. Stretli sme sa na mojom druhom pohovore a hneď mi bol sympatický.

„Už áno, no ešte sa mi tam povaluje zopár škatúl.“

„Pristahovali ste sa zo San Diega, však? To je pekné mesto, ale celkom iné ako New York. Nechýbajú vám palmy?“

„Chýba mi suchý vzduch. Na tunajšiu vlhkosť si treba zvykať dlhšie.“

„Len počkajte do leta,“ usmial sa. „Takže vy ste tu prvý deň a ste mojou prvou asistentkou. Preto musíme postupne zistiť, ako sa čo robí. Nie som zvyknutý delegovať prácu, no určite sa čoskoro podučím.“

Hneď som sa uvoľnila. „Na mňa môžete delegovať, čo len chcete.“

„Eva, to, že mi vás prideliť, je pre mňa značný posun v kariére. Preto chcem, aby sa vám dobre pracovalo. Pijete kávu?“

„Káva je mojou základnou potravinou.“

„Ach, to je asistentka podľa môjho vkusu,“ usmial sa ešte širšie. „Nebudem vás posielat po kávu, no poteší ma, ak mi pomôžete zistiť, ako fungujú tie nové kávovary, ktoré nedávno doviezli do oddychových miestností.“

Usmiala som sa. „Veľmi rada.“

„Smutné, ale viac úloh pre vás nemám.“ Pošúchal si šiju. „Viete čo? Ukážem vám, pre ktorých klientov pracujem. Tam by sme mohli začať.“

Zvyšok dňa mi uplynul, ani som nevedela ako. Mark komunikoval s dvoma klientmi a absolvoval dlhé sedenie s kreatívcami, ktorí pracovali na koncepcii reklamy pre obchodnú školu. Fascinovalo ma, že sa z prvej ruky dozvedám, ako si jednotlivé oddelenia odovzdávajú zadanie ako štafetový kolík, aby sa z návrhu kampane stal hotový produkt. Bola by som tam zostala

dlhšie, aby som obehala všetky kancelárie, no desať minút pred piatou mi zazvonil telefón.

„Kancelária Marka Garrityho. Pri telefóne Eva Trammelová.“

„Švihaj domov, nech môžeme zájsť na ten drink, ktorý si mi včera sľúbila.“

Musela som sa usmiať nad Caryho hranou prísnosťou. „Tak dobre, už idem.“

Vypla som počítač a zobrala som si veci. Keď som sa postavila pred rad výťahov, vytiahla som mobil a poslala som Carymu správu: *Už som na ceste*. Ozvalo sa pípanie, čo znamenalo, že na mojom poschodí práve zastavuje jeden z výťahov. Presunula som sa pred správne dvere, pozrela som na mobil, stlačila som odoslanie, a keď sa otvorili dvere výťahu, naslepo som vkročila dnu. Až v poslednej chvíli som zdvihla zrak, aby som si overila, kam mierim. Dívali sa na mňa modré oči. Vyrazili mi dych.

V kabíne výťahu stál ten sexi poloboh.